



CATALUNYA  
GROP N.R.

J. A SACO 415  
SANTIAGO DE CUBA



# BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 32

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

JUNY 30. 1942

## CRONICA

El problema de Catalunya és un problema nacional, no és pas un problema regional, ni administratiu. Diem això perquè l'entestament dels nostres homes públics en voler que, de totes maneres, la unitat catalana tingui una sortida espanyola, o, al menys, satisfactria als espanyols i donades les seves preocupacions en què hi hagi, en çò possible, una continuació del règim de dominació espanyola inaugurat amb el període de la darrera República, sembla com si el problema nacional de Catalunya hagi prescribit i, els catalans, no tinguem dret a reivindicar, quan vulguem, la integritat dels nostres drets.

Demandar que els catalans ens unim, simplement, per re-instaurar a Espanya la Constitució del 31, no solament és un absurd, sinò que és també desconèixer l'experiència passada amb tants anys de dominació espanyola; d'això no se'n pot dir, en relació als catalans, unitat **nacional**, perquè coacciona el dret que tenim de reivindicar en aquests moments la plenitud dels nostres drets, ni tampoc unitat **ibèrica** per tal com el que es reivindicaria seria quelcom que nega l'existència de distintes nacionalitats dintre el que és Estat Espanyol i a les quals concedeix categoria de **Región**. I és encara situar-se fora de la realitat perquè les tendències democràtiques del món, afavoreixen la posició de Catalunya i la de les altres nacionalitats ibèriques i amenacen unieament les estructures unitàries quina supervivència s'ha de fer difícil en triomfar, universalment, l'ideal democràtic.

La unitat catalana ha de proclamar la voluntat d'independència dels catalans i ha d'èsser per parlar amb personalitat nacional pròpia. La unitat catalana, és natural que sigui de Catalunya i per Catalunya; ni coacciona, ni interferida ni al servei dels altres, dones, unieament així, pot entendre's **nacional**. Ens interessa per a nosaltres i per a resoldre la qüestió que fonamentalment afecta als catalans, com a tals, no per a resoldre les conveniències dels altres, i aplaçar la solució del nostre problema. No és qüestió d'integrar la unitat dels altres. És qüestió d'integrar la nostra unitat a base de la nostra personalitat nacional i dels drets inherents a la mateixa que cap català "de vergonya" pot ni minvar ni desconèixer. Els altres

que facin la seva unitat, si poden, i reconegudes mútuament les nostres respectives personalitats, serà l'hora de parlar de tot el que hagi de parlar-se.

¿Què això no és allò de la Generalitat? Es clar que no ho és. Però és que l'apèndix constitucional del 31, en virtut del qual funcionava la Generalitat, no va expressar la voluntat dels catalans; fou un règim d'imposició. I si espiritualment li atorgarem l'equivalència d'un govern representatiu de Catalunya, avui és la nostra voluntat, després d'una nova experiència i un altre fracàs, que sigui un organisme adequat el que representi la voluntat dels catalans d'una manera més legítima.

Qu això vulgui obligar a Espanya a la revisió constitucional, a nosaltres no ens interessa. Nosaltres no volem governar a Espanya; són ells que s'entocudeixen en mantenir la seva hegemonia sobre Catalunya. I quin valor té la constitució del 31, pels catalans? El d'un règim de tirania. Els exèrcits de Felip V, primer rei de dinastia borbònica, envaïren Catalunya i en ús d'un dret de conquesta anul·laren les nostres llibertats i ens governaren amb les lleis que varen imposar-nos. Amb la caiguda d'Alfons XIII, darrer rei de dinastia borbònica, s'inaugurà el règim republicà a Espanya i aquest flamant règim, desconeixent la voluntat reiteradament expressada pels catalans, va governar-nos de la mateixa manera: contra la voluntat dels catalans. La República va declarar-se hereva legítima d'allò que varen usurpar els seus antecessors. Per això, Luis Bello, pogué dir, en iniciar les discussions del dictàmen sobre l'Estatut, que entre la Constitució Espanyola i l'Estatut no hi podia haver altre camí que la Constitució. Espanya disposada a no cedir res d'un patrimoni il·legítim, solament, en profit propi, a l'administració del mateix.

Si a tot això afegim que la República Catalana va proclamar-se abans que la d'ells i quina circumstància va possibilitar que ells proclamessin la seva o es produís en altres circumstàncies, indubtablement més sortoses, que les que haguessin ocorregut d'altra manera, el fet del seu desconeixement fa més repugnant el tracte que a Cata-